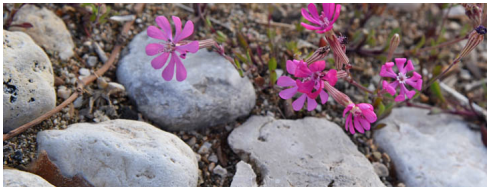

Μια τακτική είναι, να ξεκινάς με το πλασάρισμα από ένα λαϊκό φιλοκυβερνητικό Μέσο. Οι λέξεις που χρησιμοποιούνται και ο τρόπος που σερβίρεται η είδηση, δίνουν στον επίμονο αναγνώστη την πρώτη εικόνα. Ακολούθως πηγαίνεις σε ένα κουλτουρέ

συμπολιτευτικό Μέσο. Οι διαφοροποιήσεις με το προηγούμενο σου προσφέρουν την άλλη προσέγγιση, την προσεκτική και ιντελεκτουέλ. Μετά επισκέπτεσαι ένα αντιπολιτευόμενο και αρχίζεις να διαμορφώνεις άποψη για την altera pars και στο φινάλε κάνεις ένα πέρασμα και από τις ακραίες κραυγές για να διεκδικήσεις την αντικειμενικότητα περί του σφαιρικού της ενημέρωσης.

Όλα τα προηγούμενα Μέσα, εννοείται, πως δεν αφορούν τα τηλεοπτικά. Φυσιολογικός άνθρωπος του 21ου αιώνα ή δεν έχει το χρόνο, ή δεν του περισσεύει το θάρρος να πλοηγηθεί στα κανάλια, ή έστω, διαθέτει το ελάχιστο γούστο ώστε να τα αποφύγει.

Τέλος πάντων, σε κάθε περίπτωση υπάρχουν μερικά δεινά που μπορούν σχετικά εύκολα να καλυφθούν, να κρυφτούν σε μεγάλο ποσοστό τους από την αντίληψη του πληθυσμού. Φροντίζουν ως προς τούτο τα φίλα προσκείμενα προς την όποια εξουσία, Μέσα. Υπάρχουν κι' άλλα γεγονότα όμως, που δεν είναι μπορετό. Διότι αυτός ο 21ος αιώνας που μας τρέχει με ολοένα μεγαλύτερη επιτάχυνση, μπορεί να έχει δώσει το τρανό δικαίωμα στη σαχλαμάρα σε δισεκατομμύρια πολίτες του κόσμου με τα μέσα κοινωνικής διαδίκτυωσης, όπου χάνεται άπειρος χρόνος σε ανούσιες αν όχι άχρηστες δραστηριότητες, αλλά ταυτόχρονα ο κάθε ένας έχει μετατραπεί σε φωτογράφο, ρεπόρτερ, εικονολήπτη, ειδησεογράφο.

Και εισέρχομαι εις το κυρίως πιάτο που έχει να κάνει με ότι συνέβη κυριακάτικα στην πλατεία Νέας Σμύρνης. Εν μέσω πανδημίας λοιπόν, πάνω στη τρίτη καραντίνα, όπου κατά πάσα πιθανότητα δεν θα λειτουργήσει σαν το τρίτο κουδούνι για να ξεκινήσει η παράσταση της κανονικότητας, οι αστυνομικές δυνάμεις δημιούργησαν άλλο ένα ρήγμα στις σχέσεις τους με τον πολίτη για να τεθεί έτσι πολύ διακριτικά και διαλεκτικά.

Ο σχωρεμένος Σόλων Γκίκας μπαρουτοκαπνισμένος και στον πρώτο Μεγάλο Πόλεμο και στον Β.Π.Π., και βασιλικός επίτροπος στο Έκτακτο Στρατοδικείο Κρήτης, και σωματάρχης, και αρχηγός Γ.Ε.Σ. και προδικτατορικός βουλευτής - Υπουργός με την Ε.Ρ.Ε., ήταν και ο πρώτος μεταδικτατορικός Υπουργός Δημοσίας Τάξεως. Εξ όσων μπορώ να θυμηθώ είχε κινηθεί με πολύ περισσότερο τακτ και αποτελεσματικότητα, σε μια χρονική περίοδο πιο ευαίσθητη από τη σημερινή.

Στις μέρες μας ο έλεγχος δείχνει να έχει χαθεί, καθώς υπάρχει μια ανεξέλεγκτη και κυρίως άχρηστη χρήση βίας από το κράτος. Μπορεί να είναι υπεύθυνη και εκείνη η απότομη αλλαγή κατευθύνσεως και μάλιστα άνευ χρησιμοποιήσεως ενδεικτικής λυχνίας (φλας) από την αριστερή λωρίδα στη δεξιά. Διότι ο Σόλων, καθότι σαρξ εκ σαρκός της συντηρητικής παρατάξεως το κατείχε το θέμα. Θέμα που το πρώην μέλος του προεδρείου του Ευρωπαϊκού Σοσιαλιστικού Κόμματος το 1994-1996, και νυν εξωκοινοβουλευτικός Υπουργός εις το Προστασίας του Πολίτη, δεν φαίνεται να γνωρίζει. Εκτός και αν εκτελεί πιστά εντολές του πολιτικού του προϊσταμένου, οπότε απαλλάσσεται πολιτικών ευθυνών και ελέγχεται για άλλους λόγους. Με καταγωγή μικρασιάτικη από την πατρική πλευρά και μπαφραλίδικη από τη μητρική, θα περιμέναμε πιο ανθρώπινες συμπεριφορές.

Κατόπιν όλων τούτων, ίσως θα έπρεπε να ιδρυθεί ένα άλλο υπουργείο, που θα ονομασθεί Υπουργείο Προστασίας, από το υπουργείο προστασίας του πολίτη.

Πάντως για αυτή, την ομολογουμένως περίεργη όσο και περίτεχνη αλλαγή λωρίδας, οφείλουμε να συγχαρούμε το ρετιρέ της δεξιάς πολυκατοικίας που αξιοποιεί αλλότρια στελέχη προφυλάσσοντας τα δικά της. Άλλα τρέχοντα παραδείγματα αυτής της πρακτικής στρατηγικής, αποτελούν η επίσης εξωκοινοβουλευτική Υπουργός επί του Πολιτισμού η οποία αμύνεται σθεναρώς περί τον θώκον, η γραμματέως αντεγκληματικής πολιτικής, ο λογογράφος του ΡΜ που από την πουσουκού των νιάτων του δομεί στα στερνά το στενό επιτελείο του γιου του Επίτιμου, ενώ από το εγγύς παρελθόν ξεχωρίζει ο οικονομολόγος που από τα κολαστήρια της Ε.Σ.Α. του Δ. Ιωαννίδη βρέθηκε στου Μαξίμου, δίπλα στο Μεσσήνιο.

Δεν ξέρω πώς να τα αξιολογήσω όλα αυτά.

Δεν το ξέρω.